

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/24/2025
Identifikačné číslo spisu:	7206230564
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7206230564.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Contract Consulting s.r.o., Bratislava, Radvanská 28, IČO: 35829397, zastúpenej VRBA & PARTNERS s.r.o., Bratislava, Sliezská 9, IČO: 35918225, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, o 11.783,84 eura, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 43C/1/2023, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2024 sp. zn. 2Co/91/2024, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2024 sp. zn. 2Co/91/2024 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1 . Podanou žalobou bol voči žalovanej uplatnený nárok na náhradu škody (11.783,84 eura s príslušenstvom) za nesprávny úradný postup [v zmysle § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“)] vyšetrovateľa policajného zboru v trestnom konaní pri vydaní a realizácii uznesenia o vrátení vecí (z 23. mája 2002 ČVS: OÚV-853/30-K2-2001) na základe toho, že 1/ vyšetrovateľ (policajt) v rozpore s § 80 ods. 1 TP nerozhodol o uložení vozidla do úschovy, 2/ vyšetrovateľ (policajt) v rozpore s § 137 ods. 1 TP viac ako tri roky nedoručil uznesenie o vrátení vozidla Z., 3/ vyšetrovateľ vrátil vozidlo skôr ako uznesenie o vrátení vecí nadobudlo právoplatnosť i vykonateľnosť, 4/ vyšetrovateľ (policajt) vydal vozidlo inej osobe ako osobe uvedenej v uznesení o vrátení vozidla.

2 . Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, uznesením z 31. mája 2016 sp. zn. 5Cdo/242/2015 zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. januára 2015 sp. zn. 2Co/58/2014 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II zo 7. novembra 2013 č. k. 43C/2/2007-359 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Košice II z 8. januára 2014 č. k. 43C/2/2007-372 v žalobe vyhovujúcej časti o zaplatenie 11.783,84 eura a rozsudok Okresného súdu Košice II zo 7. novembra 2013 č. k. 43C/2/2007-359 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Košice II z 8. januára 2014 č. k. 43C/2/2007-372 vo výroku, ktorým vyhovel žalobe o zaplatenie

11.783,84 eura, vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie. Dovolací súd skonštatoval nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zakladajúci dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p..

3. Okresný súd Košice II rozsudkom (v poradí tretím) zo 4. marca 2019 č. k. 43C/2/2007-547 (ďalej aj „súd prvej inštancie“) žalobe v časti istiny 11.783,84 eura vyhovel a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 6. mája 2021 sp. zn. 2Co/55/2020 (ďalej aj „odvolací súd“) potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 387 ods. 1 CSP) a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1, 2 v spojení s § 225 ods. 1 CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 26. októbra 2023 sp. zn. 9Cdo/356/2021 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 6. mája 2021 sp. zn. 2Co/55/2020 v spojení s opravným uznesením odvolacieho súdu ako aj rozsudok Okresného súdu Košice II zo 4. marca 2019 č. k. 43C/2/207-547 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia v zmysle § 420 písm. f) CSP bola skutočnosť, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa nevysporiadali s kasačnou viazanosťou dovolacieho súdu ohľadom právnej argumentácie vychádzajúcej z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu ako aj judikatúry ústavného súdu, a teda či nesprávny úradný postup bol zavŕšený vydaním rozhodnutia, v kladnom prípade, či nárok na náhradu škody sa má posudzovať výhradne z titulu nezákonného rozhodnutia. Dovolací súd pripomenul, že náhradu škody nemožno úspešne uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Dovolací súd zdôraznil, že ak sa nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci konajúceho v mene štátu odzrkadlí v jeho rozhodnutí, tak v takom prípade sa možno domáhať nároku na náhradu škody spôsobenej činnosťou orgánu verejnej moci len z titulu jeho nezákonného rozhodnutia. Dovolací súd uviedol i to, že ak sa súd mieni odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku má obsahovať dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (čl. 2, § 220 ods. 3, § 393 ods. 3 CSP). Dovolací súd skonštatoval, že postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty (R 76/2016) a predstavuje obmedzenie účastníka v jeho práve na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivý proces (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/2/2014, uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. 6/2015 pod č. 57, sp. zn. 9Cdo/272/2020).

6. Mestský súd Košice rozsudkom z 23. apríla 2024 č. k. 43C/1/2023-69 žalobe o zaplatenie sumy 11.783,84 eura vyhovel a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu. Skonštatoval, že za jedinou bezprostredne vedúcu príčinu vzniku škody považuje nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorý spočíval vo vydaní vozidla neznámemu subjektu (nie subjektu označenému v rozhodnutí o vydaní veci) bez toho, aby v čase vydania veci bolo rozhodnutie doručené Z... Faktické vydanie vozidla podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo postupom v zmysle alebo na základe právoplatného rozhodnutia o vrátení veci. Naopak uvedený úradný postup mal byť uskutočnený v rozpore s predmetným rozhodnutím. V rozhodnutí sa uvádza subjekt, ktorému sa má vydať motorové vozidlo Východoslovenská leasingová spoločnosť, a.s., takto označený ale neexistuje, neuvádza sa ani subjekt VSL, a.s., resp. v tom čase ani jeho právny nástupca B.O.F., a.s., čo by mohlo viesť k tomu, že napriek chybe bolo vozidlo vydané B.O.F., a.s., čo sa dokazovaním nepreukázalo.

7. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. októbra 2024 sp. zn. 2Co/91/202428 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7.1. Odvolací súd nesúhlasil s námietkou žalovanej, že žalobca nepreukázal svoje vlastníctvo k predmetnému vozidlu, a teda nepreukázal ako mal byť vydaním vozidla neznámej osobe žalobca poškodený. Právny predchodca žalobcu Z. V. podľa odvolacieho súdu kupoval vozidlo v dobrej viere od firmy Martin Klima - AUTODAREX a jeho dobromyseľnosť v celom konaní nebola spochybnená.

7.2. Odvolací súd (len) skonštatoval, že sú mu známe závery Najvyššieho súdu SR premietnuté v jeho rozhodnutí č. k. 9Cdo/365/2021 v súvislosti s tým, že v prípade, že nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci sa odzrkadlí v jeho rozhodnutí, v takom prípade sa možno domáhať nároku na náhradu škody spôsobenej takouto činnosťou orgánu verejnej moci len z titulu jeho nezákonného rozhodnutia, ktorým bol tento nesprávny úradný postup dovŕšený. Ak toto rozhodnutie nebolo zrušené alebo zmenené, takéto rozhodnutie nemôže byť dôvodom vzniku škody.

7.3. V ďalšom odvolací súd pristúpil k ozrejmieniu vzťahu príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou v zmysle zákon č. 58/1969 Zb.. Pripomenul, že podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo aj len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 3Cdo/32/2007, R 28/2008). V bode 31. rozhodnutia odvolací súd uviedol, že: ... „skoro každý súdený prípad je jedinečný a pri rozhodovaní súdu je potrebné vziať do úvahy všetky konkrétne a špecifické okolnosti tak, aby výsledkom bolo súdne rozhodnutie v súlade s princípom spravodlivosti. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že policajný orgán musel mať pochybnosti o vlastníctve vozidla, napriek tomu nepostupoval pri vracaní vozidla zákonným spôsobom. To sa prejavilo nielen v jeho rozhodnutí, ktoré skutočne zrušené nebolo, avšak súd musí vziať do úvahy že dôvody v uznesení, ktorým bola sťažnosť Z. Okresnou prokuratúrou Košice II zamietnutá nie sú v podstate žiadne. Napriek tomu však je potrebné považovať rozhodnutie policajného orgánu za nezrušené a nezmenené.“ Priklonil sa k argumentácii žalobcu, že tento „sa dostal do postavenia, kedy i keby mu už bolo známe, komu bolo vozidlo vydané, domáhanie sa nároku na náhradu škody, by bolo márne pre možnú a s najväčšou pravdepodobnosťou aj využitú uvedenou osobou námietky premlčania lebo uplatnenie vlastníckeho práva vydržaním.“ Dokazovaním bolo preukázané, že Z. predmetné vozidlo kúpil od firmy Martin Klima - AUTODAREX, nemožno mu pričítať nejaké porušenie právneho prepisu, alebo nejakú neopatrnosť či nebdelosť v konaní. Naopak bol to orgán verejnej moci, ktorý nepostupoval v súlade so zákonným a predpísaným postupom a v danom prípade i odvolací súd vidí pochybenia, ktoré nemožno prehliadnuť. Chýba napr. i protokol o odovzdaní vozidla, z ktorého by bolo možné zistiť, komu (akej konkrétnej fyzickej osobe konajúcej v mene spoločnosti) bolo vozidlo vrátené. Boli to orgány polície, ktoré svojím nesprávnym úradným postupom spôsobili, že žalobca (i jeho právny predchodca) zostal bez vozidla i bez finančnej čiastky, ktorú na vozidlo vynaložil. Tento postup priamo spôsobil žalobcovi škodu, spočívajúcu v hodnote zaisteného a nevráteného vozidla.

7.4. Odvolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi súdu prvej inštancie ohľadne výšky škody, pretože jeden mesiac používania vozidla (do jeho zaistenia) nemohol znížiť jeho hodnotu. Neakceptuje sa námietka žalovaného, že hodnota vozidla sa mala odrážať od stavu v čase vrátenia vozidla, čo je nelogické, pretože žalobca (resp. jeho právny predchodca) predsa vozidlo za ten čas nepoužíval. Aj keby súd (hypoteticky) prijal argumentáciu žalovaného, že vozidlo bolo zaistené zákonne, bol práve nesprávny postup orgánu verejnej moci pri vracaní vozidla vyššie uvedený, ktorý znemožnil žalobcovi domáhať sa prípadne náhrady škody za obdobie zaistenia vozidla pri zohľadnení jeho amortizácie od inej zodpovednej osoby.

7.5. Ohľadne namietania pasívnej legítimácie opätovne odvolací súd poukázal na závery NS SR v uznesení 9Cdo/365/2021 s tým, že táto námietka je nedôvodná.

7.6. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. O trovách odvolacieho konania úspešného žalobcu bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CPS.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj dovolateľka) v zmysle § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Dovolaním navrhla odložiť vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorému návrhu dovolací súd vyhovel.

8.1. K dôvodnosti dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedla, že tento vyplýva primárne zo zjavného nerešpektovania právneho názoru vysloveného dovolacím súdom v uznesení NS SR zo dňa 26. 10. 2023, (t. j. v druhom rozhodnutí dovolacieho súdu), a na to nadväzujúceho porušenia princípu právnej istoty (R 76/2016). Sekundárne dôvodnosť tohto dovolacieho dôvodu vyplýva zo zmatečného a nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré opätovne nezohľadnilo, resp. prehliadlo

nedostatky vytknuté uznesením NS SR zo dňa 31. 5. 2016 a rovnako ignorovalo aj právne posúdenie vecí uvedené v uznesení NS SR zo dňa 26. 10. 2023.

8.2. Odvolací súd nesprávne právne posúdil každú jednu podmienku pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, pritom sa mal odkloniť od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods.1 písm. a) CSP. Ako už žalovaná uviedla pri dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, existencia nesprávneho úradného postupu v prípadoch, v ktorých je nesprávny úradný postup zavŕšený vydaním rozhodnutia, znamená, že nárok na náhradu škody môže byť uplatnený výhradne z titulu nezákonného rozhodnutia. Uvedené vychádza z už ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 4Cdo/24/2004, 3Cdo/55/2008, sp. zn. 2Cdo/205/2009, sp. zn. 3Cdo/220/2010, sp. zn. 4Cdo/116/2012), čo je však najdôležitejšie, tento právny názor vyslovil dovolací súd aj v uznesení NS SR zo dňa 26. 10. 2023. K samotnému rozhodnutiu o vydaní veci odvolací súd neposkytuje žiadne vysvetlenie napriek zneniu kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu i obrany žalovanej, podľa ktorej vydanie veci nepredstavuje nesprávny úradný postup, keďže išlo o postup v zmysle právoplatného rozhodnutia o vrátení vecí, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, tým nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu. Podľa názoru dovolateľky v prípade vrátenia zaisteného vozidla je jedným zo základných predpokladov na jeho vydanie aj určenie osoby, ktorej sa má zaistené vozidlo vrátiť. Ide o skutočnosť, ktorá sa následne musí a aj sa prejavila v samotnom rozhodnutí o vrátení vozidla. Záver súdov nižšej inštancie, že nesprávne označenie právnickej osoby, ktorej sa malo zaistené vozidlo vrátiť, predstavuje nesprávny úradný postup, ktorý sa neprejavil (neodzrkadlil) v samotnom rozhodnutí, považuje dovolateľka za nelogický a zmätočný, nakoľko sugeruje predstavu, že zisťovanie majiteľa predmetného vozidla a jeho označenie sú dva na sebe nezávislé úkony. Nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu o nutnosti posúdenia vecí titulom zákonného, nezrušeného rozhodnutia podľa dovolateľky sama osebe postačuje pre prijatie záveru o dôvodnosti dovolania. Druhou podstatnou skutočnosťou je, ponechanou odvolacím súdom bez reakcie, že z uznesenia o vrátení vozidla jednoznačne vyplýva, že žalobca ani JM. neboli a ani nie sú vlastníkami predmetného vozidla. V tejto súvislosti dovolateľka poukazuje na sťažnosť Z. V. voči uzneseniu ČVS: OUV853/30-K2-2001, zo dňa 2. 6. 2005, kde námietka nesprávneho označenia osoby, ktorej bolo vozidlo vrátené, absentuje. Z. V. namietal výlučne skutočnosť, že vozidlo malo byť vrátené jemu, pretože sa považoval za jeho vlastníka. Ak teda odvolací súd prijal záver a skonštatoval, že škoda žalobcovi vznikla titulom nesprávneho úradného postupu, t. j. vrátením („vydaním“) vozidla, ktoré sa uskutočnilo na základe a v zmysle právoplatného rozhodnutia - uznesenia o vrátení vozidla, tak vec nesprávne právne posúdil, pretože sa odklonil od vyššie uvedenej ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, ako aj od záväzného právneho názoru vysloveného (dva razy) dovolacím súdom v tomto konaní. Argumentácia o nutnosti vec posúdiť z hľadiska (ne)zákonného rozhodnutia, ktoré nebolo zrušené, ktorú žalovaná prezentovala už vo svojom dovolaní zo dňa 30. 7. 2021, ostala odvolacím súdom bez reakcie, okrem vyhlásenia, že mu „sú známe závery Najvyššieho súdu SR premietnuté v jeho rozhodnutí č. k. 9Cdo/365/2021“. Skutočnosť určenia subjektu, ktorému malo byť vrátené vozidlo, sa odrazila v právoplatnom, nezrušenom, a teda zákonnom uznesení ČVS: OUV853/30-K2-2001 zo dňa 2. 6. 2005 a za rovnako zákonnú musí byť vyhodnotená i následná realizácia obsahu tohto uznesenia (vrátenie/vydanie vozidla). V zmysle prvého rozsudku súdu prvej inštancie bol za príčinu škody určený postup v rozpore s § 80 ods. 1 Trestného poriadku v podobe „nerozhodnutia o uložení vozidla do úschovy súdu“, v nasledujúcom rozsudku malo už ísť o „oneskorené doručovanie uznesenia“ a v ostatnom rozsudku išlo o „vydanie vozidla neexistujúcej právnickej osobe pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia“. Odvolací súd sa v priebehu konania a v každom jednom prípade stotožnil s meniacou sa argumentáciou a právnym posúdením nároku žalobcu súdom prvej inštancie, pričom z uvedeného, ako aj z opakovaného nerešpektovania záverov dovolacieho súdu v tejto veci, je zrejmé, že rozhodovanie odvolacieho súdu nie je v súlade s čl. 2 ods. 1 a 2 CSP.

8.3. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd neposkytol zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, predovšetkým sa nezaoberal spochybnením záverov súdov žalovanou ohľadom existencie nesprávneho úradného postupu v dôsledku vydania rozhodnutia o vrátení veci, ktorý nedostatok bol konštatovaný v uznesení dovolacieho súdu z 31. mája 2016 sp. zn. 5Cdo/242/2015, v ktorom bolo zároveň uvedené, že nie je zrejmé či a prípadne ako vzal na zreteľ odvolací súd existenciu rozhodnutia o vrátení, ktoré nebolo zrušené. Na tomto mieste dovolateľka odkazuje na judikatúru dovolacieho súdu, že v prípade kedy je nesprávny úradný postup

zavŕšený vydaním rozhodnutia, treba nárok na náhradu škody posudzovať výhradne z titulu nezákonného rozhodnutia. Nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Dovolateľka uvádza, že namiesto kvalifikovaného a dostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa tak žalovanej dostalo len potvrdenia skôr prijatých záverov súdmi, ktoré nereflektovali pokyny a názory obsiahnuté v uznesení dovolacieho súdu z 31. mája 2016, čím malo dôjsť k nerešpektovaniu kasačnej záväznosti rozhodnutia dovolacieho súdu vydaného v tejto veci obsiahnutých aj v odvolaní žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolacia argumentácia vychádza z toho, že vydanie veci nepredstavuje nesprávny úradný postup, keďže išlo o postup v zmysle právoplatného rozhodnutia o vrátení veci, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, tým nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu. Inak povedané, ak súdmi ustálený nesprávny úradný postup nebol príčinou škody na strane žalobcu, nebola splnená zákonná podmienka pre vyvodenie zodpovednosti. Podľa názoru dovolateľky premŕčacia doba pre daný prípad je štyri roky (§ 397 Obchodného zákonníka), preto v čase doručenia uznesenia o vrátení veci žalobcovi (2. júna 2005) tento disponoval nepremŕčaným nárokom do 23. mája 2006.

8.4. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odôvodnila tvrdením o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázok ohľadom existencie zásahu orgánu verejnej moci, vzniku škody, existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Tu dovolateľka opakuje svoju právnu argumentáciu aj s odkazom na niektoré rozhodnutia dovolacieho súdu.

9. Žalobkyňa nepovažovala dovolanie za prípustné ani dôvodné, navrhla, aby ho dovolací súd odmietol alternatívne zamietol a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, spĺňajúca podmienku zastúpenia v súlade s § 429 ods. 2 písm. b) CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) zistil, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné a zároveň aj dôvodné.

11. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Súčasťou procesných záruk práva na spravodlivé súdne konanie je povinnosť súdu poskytnúť dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

13.1. Pri realizácii práva na spravodlivý proces vystupuje do popredia požiadavka, aby orgány pri aplikácii práva postupovali v obdobných situáciách rovnako, aby nedochádzalo k svojvôli. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V danom prípade sa preto odvolací súd v zmysle princípu právnej istoty mal vysporiadať pre vec relevantnými námietkami. Nepostačovalo, aby sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, na ktorú by len poukázal, ale okolnosti prípadu vyžadovali, aby odvolací súd sa sám vyrovnal s argumentami proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie uvedenými v odvolaní. Doterajší priebeh sporu a odvolanie žalovanej vyvoláva potrebu podrobnejšie sa v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu vysporiadať s jednotlivými odvolacími námietkami, ktoré smerovali k právnomu posúdeniu veci, k nedostatočnému odôvodneniu a k neúplnému a nesprávnemu zisteniu skutkového stavu.

13.2. Medzi práva strany sporu civilného súdneho konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP odôvodniť, je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Podľa § 202 ods. 2 a 3 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

14. Dovolaťka za porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP označuje absenciu odôvodnenia súdnych rozhodnutí ohľadom jej námietky, že Z. sa nestal vlastníkom predmetného motorového vozidla. Dovolaťka sa odvolávala na rozhodnutie o vydaní vozidla. Súd sa v tejto súvislosti odvolával na kúpnu zmluvu uzavretú v režime obchodného zákonníka so všeobecným konštatovaním o dobromyseľnosti nadobúdateľa veci od nevlastníka, také vysvetlenie súdov ale nie je možné považovať za postačujúce, dostatočne presvedčivé ani preskúmateľné. Preskúmateľné vyriešenie otázky vlastníctva predmetného vozidla sa môže dotýkať právneho posúdenia prípadu z hľadiska vzniku škody i príčinnej súvislosti. Je nepochybné, že Z. sa svojich práv pred orgánmi polície, prokuratúry, či civilným súdom domáhal ako vlastník veci, tvrdil, že mu škoda vznikla vydaním jeho veci neznámemu nevlastníkovi. Žalovaná poprela tvrdenia žalobcu ohľadom vlastníctva k vozidlu J. V. a súčasne poprela i to, že vozidlo bolo vydané nevlastníkovi. Súd bez ďalšieho prisvedčili tvrdeniu žalobcu o dobromyseľnosti J. V. bez toho, aby bolo zrejmé z akých skutočností (okolností prípadu) vychádzali. Dovolaťka súd uvádza, že dobrá viera nemá absolútnu prednosť pred ochranou vlastníckeho práva. Preto treba dôsledne skúmať otázku dobrej viery nadobúdateľa, a to osobitne v prípadoch, ak k aplikácii Obchodného zákonníka dochádza dohodou (§ 262 Obch. zák.). Už sama existencia takejto dohody môže vyvolávať pochybnosti o dobrej viere kupujúceho; ak teda takáto dohoda o aplikácii Obchodného zákonníka existuje môže to znamenať samo osebe, zohľadňujúc okolnosti prípadu, absenciu

dobromyseľnosti kupujúceho. Voľba práva (Obchodného zákonníka) nie je zákonný prostriedok na prípadné obchádzanie pôvodného vlastníka spôsobom zbavujúcim ho vlastníctva nevlastníkom. Ustanovenie § 446 Obch. zák. je ochranou pre vzácné prípady, kedy je vozidlo právne čisté, prevádzajúci vystupuje legitímne, ale neskôr sa zistí skrytá vada v predchádzajúcom reťazci vlastníkov. V prípade predmetného vozidla išlo o tesné „reťazenie“ viacerých kúpnych zmlúv uzavretých na základe § 446 Obchodného zákonníka (najprv kúpna zmluva z 27. 7. 2000 S. a S., následne kúpna zmluva z 1. 8. 2000 S. H. a Z. V.), ale aj o trestné konanie, ktorého sa mal dopustiť prvý z prevádzateľov S. G.. V súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia dovolací súd uvádza, že požiadavka preukázania dobrej viery kupujúceho spočíva v zachovaní primeranej miery ostražitosti a rozumnej miery opatrnosti kupujúceho preverovať oprávnenie predávajúceho s predmetom kúpy disponovať (investatívna povinnosť kupujúceho). Nepostačuje subjektívne presvedčenie kupujúceho, ale treba preukázať aj objektívnu náležitú opatrnosť. Vychádza sa, aby kupujúci vyvinul aktívne úsilie na preverenie pôvodu vozidla, [napr. kontrolou dokladov (technického osvedčenia, servisnej knižky, dokladov PZP), preverení leasingových, užívacích vzťahov, záložných práv, kontrolou originality a pod.]. Pri predaji vozidla sa dobromyseľnosť posudzuje pomerne prísne, a to najmä pre vysoké riziko právnych väd vozidiel napr. odcudzených vozidiel, zneužitia nájomných a užívacích vzťahov na predaj vozidla, existencie záložných práv. Dôkazné bremeno znáša ten kto tvrdí, že kupujúci nekonal dobromyseľne, ak ale z okolností prípadu už existujú dôvodné pochybnosti, bremeno preukázania opatrnosti sa presúva na kupujúceho. Ak objektívne okolnosti spochybňujú čistosť prevodu (napr. zistené trestné súvislosti, voľba obchodného zákonníka, rýchle reťazenie kúpnych zmlúv k vozidlu), súd konfrontuje tieto zistenia a vyhodnocuje ich s tvrdeniami a dôkazmi predloženými a označenými kupujúcim.

14.1. K záveru odvolacieho súdu, že „chýba napr. i protokol o odovzdaní vozidla, z ktorého by bolo možné zistiť, komu (akej konkrétnej fyzickej osobe konajúcej v mene spoločnosti) bolo vozidlo vrátené“, dovolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie vo svojom zrušenom rozhodnutí (Rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 43C/2/2007-296 z 22. septembra 2011) sa zaoberal otázkou vlastníctva vozidla i osobou, ktorej bolo vozidlo políciou vydané aj s ohľadom na výsluch svedka F.. S. N.. Podľa výpovede svedka tento mal osobne prevziať predmetné vozidlo od orgánov polície v G. a zabezpečil jeho prevoz do H.. Svedok mal pri preberaní vozidla vystupovať ako manažér pôsobiaci pôvodne v spoločnosti Východoslovenská leasingová spoločnosť, a.s., (správne označenie VSL - akciová spoločnosť Košice), do práv a povinností, ktorej 2. apríla 2001 vstúpila spoločnosť B.O.F., a.s., (ktorá 1. septembra 2008 zmenila svoje obchodné meno na VÚB Leasing a.s.), ako právny nástupca spoločnosti VSL - akciová spoločnosť Košice. Z výpovede svedka tiež vyplýva, že potom ako z internetu zistil, že vozidlo predáva podnikateľ Martin Klíma - Auto Darex, kontaktoval políciu, aby vozidlo zaistila, čo sa aj stalo, pričom predajcu auta Martina Klímu - Auto Darex mal svedok informovať, že vozidlo je vlastníctvom leasingovej spoločnosti. Záver odvolacieho súdu nekorešponduje s výpoveďou svedka. Na uvedené okolnosti vyplývajúce z výpovede svedka súdy bez zdôvodnenia neprihliadali ani inak nereagovali. Ich skutkové závery o vydaní veci neznámej osobe, či neidentifikovanému subjektu sú vzhľadom na uvedené predčasné, hypotetické, a preto ich nemožno považovať ani za úplné a správne.

14.2. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za opodstatnený (len) z jediného dôvodu, a to keď za príčinu vzniku škody označil vydanie vozidla neznámemu subjektu. Odvolací súd sa s takým názorom súdu prvej inštancie stotožnil, čím vylúčil ostatné žalobcom tvrdené okolnosti vedúce k nesprávnemu úradnému postupu a k vzniku škody. Vzhľadom na obsah výpovede svedka F. je uvedený (jediný) skutkový záver konajúcich súdov o príčinnej súvislosti i vzniku škody predčasný a nemožno ho označiť ani za správny. Z výpovede svedka vyplýva, že vozidlo od polície prevzal F.. S. N. ako manažér leasingovej spoločnosti.

14.3. K tvrdeniu o neexistencii subjektu Východoslovenská leasingová spoločnosť, a.s. v rozhodnutí o vydaní veci treba poukázať na to, že išlo o subjekt vystupujúci na leasingovej zmluve č. XXXXXX. a jej dodatku č. 1 ako prenájomateľ (i vlastník veci) s označením nie len obchodným menom, ale aj sídlom a identifikačným číslom organizácie. I keď rozhodnutie o vydaní veci tento subjekt neoznačuje tak, ako bol zapísaný v obchodnom registri (ohľadom obchodného mena), bolo z kontextu vedenia trestného vyšetrovania a tiež výpisu z obchodného registra zrejme o aký subjekt sa jedná. Zrejma nepresnosť obchodného mena bola odhaliteľná prostredníctvom identifikačného čísla organizácie (IČO: 17080045), prípadne jej sídla (Nerudova č. 6, Košice). Z výpisu z obchodného registra bolo zistiteľné, že správne

obchodné meno dotknutého obchodného subjektu je „VSL- akciová spoločnosť Košice“, ktorá bola zrušená bez likvidácie s tým, že jej majetok, práva a povinnosti zlúčením prechádzajú na spoločnosť B.O.F., a.s. ku dňu 2. apríla 2001, ktorý deň bol aj dňom výmazu splynutím zaniknutej obchodnej spoločnosti. Rozhodnutie o vydaní vozidla z 23. mája 2002 v označení subjektu, ktorému sa malo vozidlo vydať síce nezohľadňuje výmaz z obchodného registra z 2. apríla 2001 spoločnosti VSL - akciová spoločnosť Košice ani univerzálne právne nástupníctvo spoločnosťou B.O.F., a.s. (VUB Leasing, a.s.), avšak postup pri vydávaní vozidla políciou sledoval preukázateľnú pôvodnú vlastnícku líniu vozidla pokiaľ toto bolo vydané IJ. pracovníkovi leasingovej spoločnosti (VSL - akciová spoločnosť Košice) vlastníacej predmetné vozidlo, ako to sám svedok tvrdí vo svojej výpovedi. Pokiaľ polícia odovzdala vozidlo jeho vlastníkovi, a to - spoločnosti B.O.F.,a.s. (VUB Leasing, a.s.) univerzálnemu právnenému nástupcovi VSL - akciová spoločnosť Košice stáva sa nadväzujúca argumentácia súdu ohľadom príčinnej súvislosti i škody o vydaní vozidla neznámemu subjektu nepresvedčivá, a to i s ohľadom na rozhodnutie prokurátora o sťažnosť Z., kde nebol právny predchodca žalobcu úspešný. V danom prípade tu existujú už dve doposiaľ právoplatné a nezrušené, ani nezmenené rozhodnutia (jedno vydané vyšetrovateľom a druhé s prvým súladné vydané prokurátorom), ktorých vecnú správnosť v tomto konaní nemožno skúmať; treba vychádzať z ich vecnej správnosti, pri ktorej sú irelevantné tvrdenia žalobcu o tom, že mali byť vydané iné rozhodnutia (napr. o uložení veci do úschovy, o vydaní veci J. V.). Z hľadiska príčinnej súvislosti a vzniku škody v režime vlastníctva, ktorých sa žalobca dovoľáva, podstatným je tiež to, že sa vyžaduje i naplnenie premisy o nadobudnutí vlastníctva vozidla Z..

15. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd ďalšími dovolacími námietkami nemal možnosť zaoberať.

16. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.